

Ki

Hans Peter Roel

Kracht van binnenuit

Ki

We zijn de grootste bron van geluk vergeten:
onze levensenergie.

Hans Peter Roel

Ki

Hans Peter Roel

Kracht van binnenuit

 N.E.X.T. Company
PUBLISHERS

De peilloze diepte

‘Mijn God, of wie u ook bent, help me alstublieft! Zo gaat het niet langer meer,’ prevel ik met gevouwen handen en gesloten ogen. Ik ben niet gelovig opgevoed, maar ik heb altijd wel het idee gehad dat er meer is tussen hemel en aarde. God is in mijn ogen niet een in het wit geklede man met een lange baard, maar ik zie God meer als een vorm van universele liefde. En in tijden van grote nood richt ik me tot deze hogere macht.

Ik hoor Christine rustig naast me ademen. Ze is zich niet bewust van de warrige gedachten die langzaam bezit van me nemen en mij tot wanhoop drijven. Ik ken de fasen van depressiviteit maar al te goed. Twee jaar geleden heb ik ze stuk voor stuk tot het bittere einde doorlopen.

Het begon met langdurig slecht slapen en het niet meer rustig stil kunnen zitten. Mijn concentratievermogen werd door het slaaptekort minder en al snel was alles te veel en kwam er niets meer uit mijn handen. Toen brak er een tweede fase aan. Het was alsof de slechte machten roken dat ik kwetsbaar was en ze de hele wereld tegen mij op konden zetten. Niets lukte er meer en er volgde tegenslag op tegenslag. Langzaam werd ik in een cocon van eenzaamheid gewikkeld en raakte mijn vrijheid bekneld.

Na een paar weken kwam het hele proces in een stroomversnelling. Langzaam verdween ik in een draaikolk van negativiteit en eenzaamheid, waaraan ik niet meer kon ontvluchten. Ik zag het niet meer zitten en mijn geest dreef me tot wanhoop.

De depressieve periode van twee jaar geleden staat me ook nog scherp voor de geest. Ik voelde me als een naar beneden rollende bal, die niet meer te stoppen was. De vergeetachtigheid sloeg toe en duistere krachten namen langzaam bezit van me. Negatieve gedachten en waandenkbeelden beheersten mijn geest en ik wilde soms zelfs niet eens meer leven.

In deze fase hielpen zelfs mijn blauwe slaapvriendjes niet meer. Hele nachten lag ik onrustig in mijn bed te woelen en dwong ik mezelf om te gaan slapen. Tevergeefs, en elk uur hoorde ik de kerktoren slaan in die eenzame, lange en verschrikkelijke nachten.

De laatste fase stond in het teken van het wachten op de grote klap, die mij wederom voor lange tijd uit de roulatie zou halen.

Er gaat een rilling door me heen, terwijl ik mijn ogen weer open en naar de rode cijfers van de wekkerradio kijk, die naast me op het nachtkastje staat.

Dat nooit meer, had ik me stellig voorgenomen. Maar buiten mijn wil om word ik de laatste maanden weer dat zwarte gat ingetrokken; de onpeilbare diepte van mijn geest, waarvoor ik zo bang ben. Ik kan alleen maar machteloos toekijken hoe het proces zich fase voor fase langzaam voltrekt. Mijn God, ik wil niet nogmaals die kille leegte in mezelf ervaren.

Daarom bid ik nu vurig – als laatste redmiddel – tot de hogere machten om hulp.

Ik moet nu echt gaan slapen, maar de slaap komt niet. Gisterenavond had ik tot zeker elf uur op kantoor doorgewerkt; als één van de laatsten zat ik nog in de dealingroom van mijn werkgever, een toonaangevende bank. Ik had mijn aandelenposities gevolgd op de vele beeldschermen die als een waaier op mijn werkplek staan opgesteld. Als beurshandelaar van een grote internationale bank moest ik mijn posities voor een week veiligstellen. Eigenlijk kan dat niet, maar sinds lange tijd ga ik eindelijk weer eens een week op vakantie. Gelukkig hield de adrenaline me de afgelopen weken op de been.

Elke dag handel ik met vele miljoenen euro's op de beurs en één verkeerde aandelenpositie kan fataal zijn. De regels op de dealingroom zijn keihard, dat weet ik maar al te goed. Ik werk dagelijks in de wereld van macht en ultieme stress, waar geen excuses worden gedoogd.

Het afbouwen van mijn aandelenposities heeft me gisterenavond veel extra stress gegeven. Wall Street was tot mijn grote verdriet lager geopend en ik heb met een stevig verlies moeten verkopen. Verlies nemen is – zelfs na zoveel jaren beurservaring – nog altijd moeilijk voor me.

Kort na het horen van klokslag drie uur, val ik met een bonkend hoofd in slaap. Vrijwel direct verschijnt er een veel-betekende, maar vreemde droom voor mijn geestesoog. Misschien is het niet eens een droom! Het lijkt meer op een visioen: *Ik maak een wandeling in een groot, donker bos. Het is een heldere en zwoele nacht en ik loop er helemaal alleen. Tussen de bomen door zie ik een schitterende fonkelende sterrenhemel.*

Wat ik precies hier in dit bos doe, is me volstrekt onduidelijk. Ik wandel over een donker pad, totdat er een – door de volle maan beschenen – wit gebouw voor me opdoemt. Het vierkante gebouw in de vorm van een klooster staat midden op een open plaats in het bos en straalt een bijna magische sfeer uit. Ik voel dat dit de reden van mijn verblijf in dit donkere bos is. Na enige aarzeling besluit ik om het witte klooster binnen te gaan. Een oude, zware eikenhouten deur kraakt als ik hem langzaam openduw. Er is niemand in het klooster te bekennen en het is hier zo stil, dat ik mijn eigen oren hoor suizen. Toch stap ik toch naar binnen. Voorzichtig sluip ik door de donkere gang naar de verlichte binnenplaats. In het midden van de binnenplaats staat een grote goudkleurige kist, die licht lijkt te geven in het maanlicht.

‘Peter, open de kist,’ hoor ik een zware stem vanuit het niets zeggen. Geschrokken kijk ik om me heen, maar ik kan niemand ontdekken.

‘Open de kist,’ klinkt het wederom, ditmaal op een meer dwingende toon.

Stapje voor stapje loop ik naar de kist toe. Een siddering schiet door mijn lijf. Voorzichtig open ik de krakende deksel van de goudkleurige kist en mijn ogen worden groot van verbazing. Een aantal grote edelstenen ligt – beschenen door de maan – te glinsteren op een rood fluwelen kussen. Ze hebben de mooiste kleuren die ik ooit heb gezien. Het zijn kleuren die uit een andere dimensie lijken te komen. Wat willen deze prachtige edelstenen mij vertellen?

Eén voor één haal ik de fonkelende stenen uit de kist en stop ze in mijn broekzak. Ik voel direct een ongekend krachtig en warm gevoel in mijn onderbuik ontstaan. Een gevoel dat ik niet ken, maar waar ik onbewust al zo lang naar op zoek ben.

De spanning en de stress vallen als een loden last van mijn schoudera. De almaar aanwezige leegte in mij vult zich. Er verschijnt zelfs een glimlach op mijn gezicht. De machtige edelstenen hebben hun werk gedaan.

Daarna begint de wereld om me heen te draaien en lost het visioen op in een snel opkomende mist. Als ik wakker schrik, hoor ik de kerkklok vijf uur slaan. Mijn handen gaan automatisch naar de zakken van mijn pyjamabroek, maar die zijn net zo leeg als gisteravond voor het slapengaan. Teleurgesteld staar ik naar het plafond en hoor ik Christine naast mij in een regelmatig tempo ademen.

Het verklaren van dromen is vaag en is meer voor geitenwollensokkenfiguren. Maar mijn droom blijft hangen. Nog nooit eerder heb ik een dergelijk visioen gehad. Dit moet iets te betekenen hebben! Het lijkt zelfs op een boodschap van een hogere macht.

Ik denk na over de mogelijke betekenis van het visioen. Nu ik toch weer wakker lig, kan ik de tijd beter nuttig besteden. De meest waarschijnlijke verklaring is dat het hoog tijd wordt om de edelstenen in mijn eigen leven te gaan ontdekken. Op dit vroege uur verschijnt er een flauwe glimlach op mijn gezicht en ik ontspan. Voor even ben ik verlost van de duistere machten, die voor de tweede maal bezit van mijn geest lijken te nemen.

Ik ben ervan overtuigd dat deze droom iets te maken heeft met onze aanstaande vakantie naar Nepal. In de Himalaya ga ik nieuwe inzichten verwerven. Iets in mij zegt me dat Nepal ons veel meer gaat brengen dan rust alleen. Ik heb wel eens van vrienden gehoord dat de Himalaya een spiritueel gebied

is, waar je letterlijk en figuurlijk dichtbij de hogere machten bent. En hoewel ik niets van spiritualiteit en wazige hocus pocus moet hebben, trekt de Himalaya mij op een of andere manier toch aan.

Ik draai me nogmaals om en val in een onrustige slaap. Voor mijn gevoel heb ik nauwelijks geslapen als de wekker afloopt. De rode cijfers geven aan dat het pas zes uur is. De normale tijd voor me om op te staan en naar mijn werk te gaan. Maar vandaag is het anders, want vanavond zitten we in Kathmandu.

Buiten is het nog donker en ik hoor de regendruppels tegen het raam tikken. De herfst is dit jaar natter dan ik me kan herinneren. De ene depressie na de andere maakt dat de weilanden modderig zijn en gedeeltelijk zelfs blank staan van het overvloedige regenwater. Beneden slaat de ketel van de verwarming aan. Christine kreunt en draait zich nogmaals om in een kansloze poging om aan het geluid van de zoemende wekker te ontsnappen.

‘We gaan vandaag op vakantie, lieverd,’ fluister ik in haar oor.

Ze kreunt nogmaals en draait zich naar mij toe. Ik streel haar even door haar lange blonde haren. Christine ziet er de laatste weken moe en afgetoed uit en is hard toe aan een vakantie. Mijn stress heeft ook op haar leven een grote invloed. Soms is er weinig over van de Peter met wie ze vijf jaar geleden is getrouwd. Iets in mijn hoofd lijkt mijn gevoelens te blokkeren. Dat maakt dat ik me eenzaam voel en moeite heb om haar liefde te geven.